

~ 1 ~

Čtyři měsíce jsem se flákala; ať žije stáž po skončení školy! S odstupem času jsem líp chápala, proč se mi podařilo na poslední chvíli najít tu svoji. Na rozdíl od všech kolegů z obchodní školy, kteří se chystali makat jako šílenci, já jsem se na praxi rozhodně nehodlala přetrhnout jen kvůli dobrému hodnocení a prvnímu místu. Byla jsem stoupenec minimálního úsilí a věděla jsem, co se mi líbí: používat své dva jazyky – francouzštinu a angličtinu – a usnadnit ostatním vzájemnou komunikaci. Strašně ráda jsem mluvila. Větší užvanělec než já neexistuje. A tak jsem koukla do ročenky bývalých absolventů a našla tam spojení na tlumočnickou agenturu se zaměřením na obchod, poslala jsem tam cívíčko, absolvovala pohovor s šéfovou asistentkou a problém byl vyřešený. Ale upřímně řečeno, kdo by stál o takovouhle zašívárnu kvůli diplomu? Určitě jsem byla jediná, koho to zajímalo, protože jsem jen stála u kopírky a nedostávala ani floka, zatímco ostatní brali každý měsíc nějaký plat, i když

malý. Výhody ovšem byly nezanedbatelné: žádná odpovědnost, žádná povinnost nosit kostým, žádné přesečasy, kafe gratis a ještě jsem stíhala happy hour s partičkou! V dalším životě by pro dvojjazyčnou holku jako já mohlo být zajímavé v takové agentuře dělat.

Toho dne jsem měla místo očí škvírky. Celou noc jsme pařili a já jsem spala jenom dvě hodiny na sestřině otřesném rozkládacím gauči, jehož péra mi totálně zmučila záda. Ačkoli jsem dorazila do práce s víc než hodinovým zpožděním, podařilo se mi patrně nepovšimnutě vklouznout do komory na košťata, která mi sloužila za kancelář. Odpoledne jsem bojovala ze všech sil, abych neusnula, když ke mně s dábelským úsměvem vpadla šéfova asistentka v lodičkách na supervysokých jehlách, jaké nosí štetky; ta hodná frustrovaná ženuška mi snad ještě naloží nějakou svou práci.

„Dones kafe do Bertrandovy kanceláře.“

„Nemůžu, mám práci. Nevidíš?“

„Skutečně?“

Zlomyslně se na mě usmála, potom si prohlédla přestěné nehýtky a dodala jakoby nic:

„Tak v tom případě, až skončíš tu veledůležitou činnost, svážeš pět složek; já na to nebudu mít čas.“

No nazdar! Byla jsem naprostě nemehlo při zacházení s tím starým krámem na vazbu. Dala jsem hlavu na stranu a vyslala jsem k ní úsměv stejně stupidní, jakým ona obdařila mne.

„Tak jo! Udělám jim kafe, bude to rozumnější, tvoje kafe je fakt hnusný. Nesmíme podráždit šéfa.“

Rozladěná asistentka, tuhá jako kolík, mě fixovala pohledem, zatímco jsem se zvedala. Neodpustila jsem

si to, zašklebila jsem se na ni jako čarodějnice a vyplázla jazyk.

Deset minut nato jsem se s podnosem v rukách, soustředěná, abych se neztrapnila před těmi lidmi vedle, opřela zadkem o dveře, otevřela je a oddychla si; vtom mi do nosu pronikl ostrý závan tequily; jasně, ještě ze mě páchl alkohol po včerejším tahu.

V šéfově kanceláři jsem si s přivřenýma očima prohlídla čtyři chlapy v oblecích a kravatách, měla jsem chuť se smát jejich vážným a rozpačitým výrazům. Před každého jsem postavila šálek. Připadala jsem si neviditelná, aspoň se žádný z nich nenamáhal poděkovat mi za můj bezchybný servis. Dala jsem jim ještě dvě vteřiny, jestli aspoň nepípnou „díky“, a zatím jsem natahovala uši, byla jsem zvědavá, o čem je řeč. Třeba právě zaujatě řeší problém hladovějící části světa a nezajímá je taková prkotina jako zdvořilost. Ale na první poslech nic takového, ne ne. Navíc můj šéf marně hledal správné anglické výrazy a pořádně se zasekl. A to si prosím říká tlumočník! *Tolik se toho musí naučit!* Popošla jsem tři kroky, co mě od něj dělily, položila mu ruku na rameno a hrdě jsem mu šeptla do ucha řešení jeho lapálie. Nervózně zatukal prsty o desku stolu.

„Vypadněte, stážistko!“ sykl mezi zuby a vrhl na mě vražedný pohled.

Uskočila jsem, obdařila přítomné osazenstvo pitomoučkým úsměvem a vypadla, jako by mi za zadkem hořelo. Jakmile za mnou zapadly dveře, opřela jsem se o stěnu, odfoukla si a rozesmála se. No, aspoň teď ví, že existuju. *Ale panebože, já jsem taková káča!* Měla bych aspoň občas držet pusku.

O dva měsíce později jsem byla konečně svobodná. Ta pitomá stáž se blížila ke konci. Samozřejmě jsem někdy poslouchala za dveřmi – musela jsem vědět, oč jde – vzbudilo to tady můj zájem. Šéf a jeho tři tlumočníci vypadali před svými klienty jako králové naftového průmyslu, tedy hotová smetánka v obchodním prostředí, jejich džob byl aspoň na pohled dost vzrušující. Jak jsem pochopila, stýkali se se spoustou zajímavých lidí z hodně různorodého prostředí. Líbilo se mi to, vlastně mě to dokonce lehce dráždilo. Ale co, ještě pár minut a jsou prázdniny! Konečně se začnu připravovat na svůj velký projekt, o němž jsem ještě s nikým nemluvila. Chtěla jsem si udělat rok volna, jen tak se toulat po světě s batohem, než začnu uvažovat o nějaké profesní budoucnosti. Měla jsem chuť procestovat cizí země, setkávat se s lidmi, užívat si života a hlavně se bavit. V šest jsem dostala od šéfovy frustrované asistentky podepsané potvrzení o tom, že jsem tu absolvovala stáž, a byla jsem připravená k odchodu. Naposledy jsem obešla svoji minikomůrku a přemýšlela, jestli mám čórnout nějaké tužky a zápisníky.

„Stážistka ke mně do kanceláře!“

Trhla jsem sebou. Co mi chce velký boss? Jedno je jisté: určitě mi nehodlá předat šek s poděkováním za mé dobré a věrné služby. Od toho svého výstupu jsem se lepila na zeď, kdykoli jsem ho potkala, abych se vyhnula další nakládačce. S jakou omáčkou si mě dneska dá? Když jsem k němu dorazila, velký Manitou zuřivě mlátil do klávesnice. Stála jsem před jeho stolem jako tele, nevěděla, co mám dělat, hrála jsem si s rukama a poprvé jsem si připadala naprosto